

Geen teken van zwakte!!

In de Jacobikerk namen op 16 januari 2013 1100 mensen afscheid van 'een echte Kampongjongen', Thijs Kuiper. Al had ik nog nooit een woord met Thijs gewisseld, ik kende hem van de derby Sporting '70 A1- Kampong A1, en wist dat in het dorp Utrecht velen hem kenden. Het stukje dat ik er die dag op deze plek over schreef, ging ook over door depressiviteit gekwelde mensen. En over hoe Thijs' dood bij ons thuis het gesprek over eenzaamheid, en dat we allemaal soms eenzaam zijn, op gang bracht. Over jonge twintigers ging het. Die, schreef ik, 'niet allemaal, en zeker niet altijd, zo zorgeloos zijn als ze over komen.'

Gisterenavond trof ik bij thuiskomst het dankkaartje van de ouders en de zus van Thijs. Gisteren zou hij 22 zijn geworden, las ik. En gisterenavond, zo rond de tijd dat ik dit in de stadse avondzon schrijf, werd zijn as 'op Loosdrecht', een van zijn geliefde plekken, verstrooid.

Jerry Goossens herdacht twee weken geleden in zijn column Florine Timmer uit Tuindorp, klasgenoot van een van zijn kinderen. Indringend verbond hij het schokkende bericht van Florine's dood met de angst van alle ouders voor een vroegtijdig afscheid. Stukjes over verlies en verdriet, collectieve rouw en troost, verbijstering en donkere gevoelens, waren dertig jaar geleden ondenkbaar in onze kranten. In die zin zijn onze media -en wij allemaal- er enorm op vooruitgegaan. De media zijn steeds meer een spiegel van onze gevoelens en gedachten. Ook over verdriet en dood. Zo anders dan toen. Zelfdoding werd verzwegen. Gedeelde rouw en de troostende liefde haalden nooit de krant. Die hield je binnenskamers.

Goed dat het tegenwoordig anders is. Het is belangrijk dat, naast de woorden van dank en troost, de wens die de familie Kuiper uitspreekt, wijder verspreid wordt. 'In het bijzonder voor alle leeftijdgenoten van Thijs: als je somber of depressief bent of wel eens denkt aan suïcide, praat erover. Dat is echt geen teken van zwakte!!'

(Column Cees Grimbergen, 21 augustus 2013)